

Arrest

nr. 113 948 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. CORTHOUTS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Barolo in het district Marawara van de provincie Kunar. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. U was landbouwer en had tevens tweehonderd schapen en twee koeien. U had twee broers en verschillende neven en ooms die actief waren als talibanstrijders. Op 18 mizan 1389 (10 oktober 2010) kwamen uw twee broers, A. S. en F. R., en drie neven om het leven bij gevechten tussen de taliban en Amerikaanse militairen om de controle over een militaire basis in Gahk Kandaw, dicht bij de Pakistaanse grens. Ongeveer twee maanden later nodigde uw oom Khalifa,

tevens een talibancommandant, u uit in zijn woning. Daar ontmoette u Qari Ziaur Rahman. Hij sprak over de gebeurtenissen in Gahk Kandaw en vroeg aan de aanwezigen wie er bereid was om wraak te nemen op de ongelovigen. Uw oom zei dat u de geschikte persoon was om wraak te nemen daar uw broers werden gedood tijdens het incident. U weigerde maar werd onder dwang en met geweld meegenomen naar de bergen. U kreeg ongeveer twee maanden en een half een training. Hierna werd u geacht klaar te zijn om een zelfmoordaanslag te plegen. Er was tijdens uw detentie zodanig op u ingeprept dat u hier aanvankelijk ook mee instemde. U werd naar een weg gebracht en u kreeg de opdracht om u op te blazen als u een wagen van de overheid tegenkwam. Toen u alleen was, begon u echter na te denken over de gevolgen van de zelfmoordaanslag die u moest plegen en u besloot er niet mee door te gaan. U verstopte zich aan de kant van de weg, deed de zelfmoordvest uit en wachtte tot het donker was. U bent vervolgens naar uw schoonbroer gegaan en vertelde hem wat er was gebeurd. In de periode dat u bij uw schoonbroer was ondergedoken, verspreidde de taliban een arrestatiebevel waarin staat te lezen dat u wordt gezocht door de groepering. In de lente van 1390 (2011) bent u vertrokken uit Afghanistan. Na een maand en een half bereikte u België, waar u op 10 juni 2011 asiel vroeg. U vernam van uw oom dat de taliban na uw vertrek een tweede arrestatiebevel heeft verspreid. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; een kopie van de taskara van uw broer A. S.; een kopie van de taskara van uw broer A.; de originele taskara van uw vader; een kopie van het paspoort van uw moeder; een kopie van het paspoort van uw vader; twee arrestatiebevelen van de taliban; en een memorstick met foto's van de lichamen van uw broers en neven die om het leven kwamen tijdens gevechten in Gahk Kandaw en van de plaats van het incident.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij het door u beweerde lidmaatschap van uw twee broers bij de taliban. Zo stelde u dat u tot op de dag van het overlijden van uw oudste broer niet zou hebben geweten dat hij een talibanstrijder was (CGVS, p.19), wat zeer bedenkelijk is. U verklaarde immers dat u wel op de hoogte was van de activiteiten van uw neven en uw ooms voor deze groepering en dat de meeste mensen in uw regio talibanaanhangers zijn (CGVS, p.18-20). Dat u aldus nooit zou hebben geweten dat uw oudste broer eveneens actief was bij de taliban, roept ernstige vragen op. Verder is het wel een toevallige speling van het lot dat uw jongere broer zich pas de avond voor het incident in Gahk Kandaw waarbij hij om het leven is gekomen, heeft aangesloten bij de taliban (CGVS, p.17-18). Het is bovendien bedenkelijk dat iemand die zich net heeft aangesloten bij de taliban, meteen geschikt zou worden bevonden om een Amerikaanse basis aan te vallen. Voorgaande doet twijfels rijzen bij uw verklaringen als zouden uw twee broers om het leven zijn gekomen in Gahk Kandaw tijdens gevechten tegen de Amerikanen en als zou u daarop gedwongen zijn geworden om u aan te sluiten bij de taliban om het overlijden van uw broers te wreken.

Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat uw twee andere broers volgens uw verklaringen na uw vertrek zijn vertrokken maar dat wanneer u werd gevraagd waarom ze zijn vertrokken, u hierop geen antwoord kon geven (CGVS, p.5 en 18). Gezien de door u beschreven ernst van uw situatie in uw land van herkomst, mag nochtans verwacht worden dat u weet waarom uw andere twee broers zijn vertrokken en of hun vertrek iets te maken heeft met uw problemen.

Vervolgens heeft het Commissariaat-generaal enkele bedenkingen bij uw verklaringen aangaande uw rekrutering, de training die u zou hebben gekregen van de taliban en de zelfmoordaanslag die u diende te plegen. Zo roept het vragen op dat juist u werd uitgekozen door Khalifa en Qari Ziaur Rahman om het incident in Gahk Kandaw waarbij verschillende talibanstrijders vanuit uw regio - en dus niet alleen uw broers - om het leven zijn gekomen, te wreken (CGVS, p.17). U verklaarde immers dat de taliban zeer sterk stond in uw dorp maar dat ze u nooit hebben kunnen overtuigen om jihad te voeren (CGVS, p.19). Ook wanneer uw oom, Khalifa, u zou hebben aangeduid als de geschikte persoon om wraak te nemen op de buitenlanders, weigerde u aanvankelijk en diende u onder dwang meegenomen te worden (CGVS, p.17 en 22). Het Commissariaat-generaal vraagt zich dan ook af waarom de taliban net iemand die niet is opgezet met de groepering zou rekruteren met als doel een zelfmoordaanslag te plegen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de meerderheid van uw dorp talibanaanhangers zijn (CGVS, p.19). Het mag dan ook verbazen dat de taliban het risico zou nemen te investeren in iemand die duidelijk geen medestander is van de groepering. Voorts bleek u niet in staat enige naam te geven van de talibanstrijders die u gedurende twee maanden en een half hebben opgeleid (CGVS, p.22). Noch kon u enige naam geven van de andere rekruten die samen met u werden getraind (CGVS, p.22). Dat

er – volgens uw verklaringen – twintig tot dertig personen rondliepen in het kamp maar dat u van niemand de naam kent (CGVS, p.23), is hoogst bedenkelijk. Verder roept ook de manier waarop u een zelfmoordaanslag moest plegen, ernstige vragen op. U stelde dat u van de bergen naar de hoofdweg van Sarkani werd gebracht en dat u werd gezegd rechtdoor te lopen en u op te blazen bij het zien van een militair voertuig (CGVS, p.23). Dat de taliban u op pad zou sturen zonder een specifiek doel voor ogen, is evenwel zeer merkwaardig. Het was immers mogelijk dat u uren had moeten lopen of moeten wachten vooraleer een dergelijk voertuig tegen te komen.

Ten slotte heeft het Commissariaat-generaal tevens enkele bedenkingen bij de door u neergelegde arrestatiebevelen van de taliban. Vooreerst dient er verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd). Uit deze informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken en kunnen eveneens gemakkelijk verkregen worden. Dergelijke documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen en zijn bovendien tegenstrijdig met de inhoud van de door u neergelegde stukken. Tijdens het gehoor verklaarde u dat uw broers op 18 mizan 1389 (10 oktober 2010) om het leven kwamen (CGVS, p.15 en 21). U stelde vervolgens dat u ongeveer twee maanden en een half na het incident werd gerekruteerd door de taliban, wat aldus overeenstemt met december 2010 (CGVS, p.22). U zou tevens ongeveer twee maanden en een half in de bergen een training hebben gekregen, waarna u een zelfmoordaanslag diende te plegen (CGVS, p.17). Uit voorgaande blijkt aldus dat u in februari of maart 2011 een zelfmoordaanslag diende te plegen. Volgens uw verklaringen zou het arrestatiebevel zijn uitgevaardigd nadat u bent kunnen ontsnappen van de taliban en bij uw schoonbroer ondergedoken was (CGVS, p.13). Uit de vertaling van de brieven blijkt evenwel dat het eerste arrestatiebevel dateert van 25 djedi 1389 (15 januari 2011). Het is echter niet mogelijk dat het document al in januari 2011 zou zijn opgesteld daar uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dat moment nog bij de taliban in de bergen bevond. Deze inconsistentie tussen uw verklaringen en de inhoud van het door u neergelegde document, ondergraaft de authenticiteit van het kwestieuze arrestatiebevel en zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban verder op de helling.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een gezonde, volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. U stelde in Afghanistan als landbouwer te hebben gewerkt op uw gronden en tevens inkomsten te hebben gehaald uit uw tweehonderd schapen en twee koeien (CGVS, p.5-6). U stelde elke herfst een deel van de schapen te hebben verkocht en voor elk verkocht en gezond schaap een bedrag tussen de 10.000 kaldar (76 euro) en 20.000 kaldar (153 euro) te hebben gekregen (CGVS, p.6). Voorts stelde u dat uw ouders 3 of 4 jaar geleden op Haj zijn gegaan (CGVS, p.12-13). U verklaarde 550.000 afghani (7.643 euro) te hebben betaald voor hun reis (CGVS, p.13 en 15). Gevraagd of u lang heeft moeten sparen voordat uw ouders op Haj konden vertrekken, antwoordde u dat het slechts drie maanden heeft geduurd om het geld te verzamelen (CGVS, p.15). U stelde dat u geen spaargeld had maar dat u toen enkele schapen heeft verkocht en u met de opbrengst uw deel van het bedrag heeft betaald (CGVS, p.15). U stelde 200.000 afghani (2.779 euro) te hebben neergeteld (CGVS, p.15). U verklaarde 20 schapen te hebben verkocht voor 15.000 kaldar (114 euro) (CGVS, p.15). Voorts stelde u weliswaar dat uw familie dieren heeft moeten verkopen om uw vertrek te financieren maar wanneer u werd gevraagd hoeveel geld er werd betaald aan de smokkelaar, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.15). Dat u het CGVS hierover geen duidelijkheid kan scheppen, roept vragen op. Uit voorgaande blijkt hoe dan ook dat u bij terugkeer kan steunen op een

kapitaalkrchtig netwerk. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. De kopie van uw taskara; de kopie van de taskara van uw broer Abdul Shakoer; de kopie van de taskara van uw broer Azizullah; de originele taskara van uw vader; de kopie van het paspoort van uw moeder en de kopie van het paspoort van uw vader, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Wat betreft de foto's op de memorystick van de lichamen van de talibanstrijders die om het leven kwamen in Gahk Kandaw, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat uw broers en/of neven effectief op de foto's staan. Gezien de slechte kwaliteit van de beelden, kan het CGVS bovendien geen uitspraak doen over een eventuele overeenkomst tussen de foto op de taskara van Abdul Shakoer en de foto's van de overleden talibanstrijders.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de algemene motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet alsook in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte van artikel 3 EVRM.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de identiteitskaart van Abdul Baqi.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas ongeloofwaardig is gezien verzoeker (i) vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt over het lidmaatschap van zijn broers bij de taliban, (ii) vage en onaannemelijk verklaringen aflegt over zijn eigen gedwongen rekrutering en (iii) hij arrestatiebevelen voorlegt waarvan de inhoud niet strookt met zijn eigen verklaringen. De concrete motieven van de bestreden beslissing vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft het lidmaatschap van zijn broers bij de taliban merkt verzoeker op dat hij geen contact meer had zijn oudere broer, zodat hij over diens lidmaatschap geen enkele informatie had. Het gegeven dat verzoekers jongste broer meteen na inlijving bij de taliban mee mocht op militaire missie wijt verzoeker aan het feit dat die broer de juiste contacten had door het lidmaatschap van meerdere neven. Wat betreft zijn eigen rekrutering merkt verzoeker op dat het wel degelijk logisch is dat hij werd aangewezen gezien het normaal is dat het de familie is die wraak neemt. Zijn gebrek aan kennis omtrent de talibanstrijders in het opleidingskamp wijt verzoeker aan een voorzorgsmaatregel van die laatsten. De chronologische tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het tijdstip vermeld op zijn documenten wijt verzoeker aan het feit dat hij analfabeet is en men in zijn cultuur niet vele rekening houdt met tijd. Verzoeker wijst ten slotte nog op de door hem bijgebrachte stukken.

Verzoekers verweer is echter niet afdoende om de vaststellingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het engagement van zijn broers ten aanzien van de taliban alsook dat van hemzelf te ontkrachten. Zo blijkt uit het gehoorverslag onder meer dat verzoeker niet zou hebben geweten dat zijn oudste broer een talibanstrijder was (p. 19) en dat hij evenmin wist waarom zijn andere broers uit zijn regio zouden zijn vertrokken (pp. 5 en 18). Verzoeker komt ter zake niet verder dan het aanreiken van loze *post factum* beweringen die geen steun vinden in het gehoorverslag. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van het talibanlidmaatschap van zijn oudste broer, te meer daar de taliban in het dorp van verzoeker een sterke aanhang kenden en vele neven en ooms van

verzoeker beweerdelijk lid zouden zijn. Zelfs indien verzoeker geen contacten meer zou gehad hebben met zijn oudere broer mag bijgevolg in redelijkheid worden aangenomen dat gelet op de sterke talibanaanhang binnen het dorp maar ook binnen zijn familie verzoeker via deze kanalen op de hoogte zou zijn gebracht van het engagement van zijn broer. Ook verzoekers verweer ten aanzien van zijn eigen beweerdelijke activiteiten kan niet overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker geen enkele naam kent van de talibanstrijders en rekruten in het kamp, terwijl daar ongetwijfeld diverse dorpsgenoten en mogelijks zelfs verwanten van verzoeker aanwezig zouden zijn geweest. De discretie uit veiligheidsoverwegingen die verzoeker ter verklaring aanreikt is opnieuw een *post factum* bewering die geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde vaagheid van verzoekers verklaringen. Ook is het weinig geloofwaardig dat de taliban verzoeker met een bommengordel zouden uitsturen zonder specifiek doel of duidelijk afgelijnd doelwit. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban zelfmoordcommando's op een dergelijke argeloze wijze zou inzetten. Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat het onverminderd overeind blijft. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de inconsistenties met betrekking tot de chronologie van de feiten tussen zijn verklaringen en de inhoud van zijn documenten te ontcrachten. Verzoeker komt opnieuw niet verder dan het minimaliseren ervan door te wijzen op gebrekkige scholing, hetgeen niet kan overtuigen.

De in de bestreden beslissing opgesomde vaagheden, onlogische elementen en tegenstrijdigheden blijken allen uit de stukken van het administratief dossier en worden door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. De stukken die verzoeker gedurende zijn asielprocedure voorlegde, evenals het stuk dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, vermogen hier geen afbreuk aan te doen, gezien stukken slechts bewijswaarde hebben wanneer zij worden vergezeld van plausibele en coherente verklaringen, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat slechts de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet werd nagegaan terwijl eveneens de punten a) en b) had moeten worden onderzocht. Verzoeker acht daarbij vooral punt b), waarvan de inhoud overeenstemt met artikel 3 EVRM van belang.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele informatie die de verwerende partij bij zijn aanvullende nota van 29 oktober 2013 voegt blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat, op een veilige manier toegankelijk is voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven en er actueel aldaar geen situatie van willekeurig

oorlogsgeweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveerde voorts omstandig waarom verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan over een vestigingsalternatief in Kabul beschikt: verzoeker kan immers steunen op een kapitaalkrchtig netwerk om zich in Kabul te vestigen. Er zijn bijgevolg geen objectieve redenen voorhanden waarom een vestigingsalternatief in Kabul in zijnen hoofde onredelijk zou zijn. Verzoeker brengt hier tegen in dat de taliban hem ook zullen achtervolgen in Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, kan dit evenwel geen afbreuk doen aan bovenvermelde conclusie.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER